

det, jeg arbejdede paa. Det var altsaa under disse Forudsætninger, at vi overhovedet sluttede os sammen til det Ministerium, som nu sidder. — Efter disse Bemærkninger tror jeg, at jeg ikke for Øjeblikket behøver at udtale mig videre.

Landbrugsministeren (Poul Christensen): Det er kun en ganske enkelt Bemærkning af det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen), der giver mig Anledning til en kort Bemærkning. Det ærede Medlem omtalte Administrationsforholdeneovre ved Klitvæsenet, og jeg skal for mit Vedkommende sige, at naar det ærede Medlem syntes at antyde Ønskeligheden af en Omordning af disse Forhold, da er jeg tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem har Ret. Jeg maa blot have Lov til at sige, at i den korte Tid, jeg har haft den Ære at sidde paa denne Plads, har det ikke været mig muligt at komme dybt ind i disse Forhold, men jeg gentager, at jeg tror, at det vilde være ønskeligt, om der kunde foretages en Revision af Forholdene derovre, og disse Forhold skulle blive Genstand for fremtidig Overvejelse. Jeg haaber, at det ærede Medlem hermed vil være tilfreds.

Finansministeren (Brandes): Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Hage) gjorde sin Sidemands (Frijs) Ord til sine, idet han overfor Ministeriet klagede over, at man ved første Behandling af Finanslovsforslaget i Folketinget havde været mere forbeholden i sine Udtalelser, end man var ved tredie Behandling. Og disse Ord maatte nærmest være rettede til mig; thi om Militærspørgsmaalet — det er det, det gælder om — er der ikke blevet sagt meget ved første Behandling i Folketinget ud over det, som jeg tillod mig at sige ved Forelæggelsen af selve Finanslovsforslaget. Men hvis man vil læse disse Ord igennem, vil man erkende, at just det, jeg den Gang sagde, har senere været Ministeriets Stilling overfor denne Sag og det, som ogsaa kom til Orde ved tredie Behandling. Jeg sagde den Gang — jeg skal ikke læse meget op, det er i det højeste et Par Linier —: „Ministeriet indser, at et Forsøg paa nu at gennemføre militære eller finansielle Ændringer i disse Love vilde være en ørkesløs Demonstration“. Der staar altsaa „nu at gennemføre“ dem. Og jeg siger lidt senere: „Altsaa, hvad der paa Grundlag af disse Love med Nødvendighed kræves bevilget paa det kommende Finansaar, og hvad der af paabegyndte

Arbejder eller foretagne Bestillinger ikke kan standses, vil Regeringen søge bevilget“ — og ikke mere. Alt, hvad dette Ministerium har lovet, var da at medtage paa det Finanslovsforslag, som nu foreligger for det høje Ting, hvad der med Nødvendighed krævedes af de bestaaende Love indenfor de Rammer, som disse gav, og hvad der ikke kunde standses af givne Bestillinger, vilde man loyalt søge gennemført. Der var ingen, der spurgte os om mere, og naar det ærede Medlem syntes deri, at jeg har sagt disse Ord, at lægge dette, at vi søgte at komme uden om Spørgsmaalet, har han ikke Ret dertil. Der var den Gang lige saa god Anledning som nu til at spørge: Hvad vil Ministeriet mon gøre ved det næste Finanslovsforslag? Det er det, som vi i Dag især diskutere saa hæftigt her. Maaske — for jeg vil være kulant herfor det ærede Medlem — laa det, at man ikke spurgte saaledes, deri, at man mulig ikke tænkte, at denne Regering vilde faa et langt Liv; man gik maaske i November ud fra, at Regeringen sad i faa Maanedg, og at den slet ikke vilde komme til at beskæftige sig med det næste Finanslovsforslag; det er muligt. Men hvis det ikke var saaledes, hvis man virkelig troede paa, at Regeringens Liv vilde blive langt, i alt Fald saa langt, at den vilde komme til at beskæftige sig med det næste Finanslovsforslag, saa var det urimeligt, at man ikke spurgte, saa var det urimeligt, at man ikke straks søgte at faa klaret Regeringens Stilling overfor dette Spørgsmaal, som for andre ærede Herrer er af saa stor Betydning. Men der var ingen i Folketinget, som rettede et Spørgsmaal i den Anledning til Regeringen, heller ikke til Forsvarsministeren, og senere hen er det gaaet saaledes, at denne Regering, som sad med et ringe Tal i Folketinget, som kun støttede sig til et Mindretal og til Forbundsfæller; hvis Stilling ingenlunde paa alle Spørgsmaal faldt sammen med Regeringens, efterhaanden vandt, hvad jeg mener, man kan kalde et Fler-tal, fordi Regeringen ingen Sinde fandt et Mistillidsvotum paa sin Vej. Der er ingen anden Maade, hvorpaa man overfor en Regering kan vise, at man vil have den fjernet, at man ikke deler dens Anskuelser; end denne at stille Forslag om et Mistillidsvotum og se at faa det gennemført. En anden Maade at komme af med Regeringen paa er at nægte Finansloven, men det skal jeg senere komme til, da det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) har været inde derpaa. Men